

บทที่ ๒

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

รายการของเด็กป่วยที่ผู้วิจัยเลือกมาเป็นตัวอย่างในครั้งนี้ คัดเลือกจากเด็กป่วยด้วยโรคไตในโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี และเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลประมาณ ๑ สัปดาห์ก่อนการทดลอง โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

๑. ให้เด็กป่วยด้วยโรคไตอายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี ในโรงพยาบาลศิริราชทุกคน ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ของภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร. มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ เอื้อเพื่อให้มีแบบทดสอบดังกล่าว แบบทดสอบนี้ แบ่งออกเป็น ๒ ฉบับ มีคะแนนเต็มทั้งหมด ๕๐ คะแนน

หลังจากให้เด็กทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านแล้ว รวบรวมคะแนนแต่ละคน ผู้วิจัยจะคัดเลือกเอาเฉพาะเด็กที่มีคะแนนความสามารถในการอ่านตั้งแต่ ๒๕ คะแนนขึ้นไป ซึ่งในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยไปทำการทดลองครั้งนี้ มีเด็กป่วยด้วยโรคไตอายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี ในโรงพยาบาลศิริราช (เฉพาะเด็กป่วยสามัญ ไม่รวมเด็กพิเศษ) ทั้งหมด ๑๑ คน หลังจากทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านแล้วคัดเลือกเด็กซึ่งอยู่ในเกณฑ์ได้ ๔ คน

๒. ให้เด็กที่คัดเลือกได้ทั้ง ๔ คนนี้ ทำมาตรวัดความวิตกกังวลของเด็กป่วย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ปรากฏว่า เด็กทั้ง ๔ คน ทำคะแนนความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยจึงตกลงให้เด็กทั้งหมดเป็นกรณีตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

๓. แบ่งเด็กทั้ง ๔ คน ออกเป็น ๓ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ ๑ สุ่มเลือกมา ๓ คน ให้อ่านหนังสือ ๓ เล่มที่ผู้วิจัยเขียนขึ้นเอง โดยเจาะจงให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก

กลุ่มทดลองที่ ๒ สุ่มเลือกมาอีก ๓ คน ให้อ่านหนังสือ ๓ เล่ม ซึ่งเป็นหนังสือ
ที่ลืไปสำหรับเด็ก ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ส่วนใหญ่เป็นหนังสือเกี่ยวกับ
ธรรมชาติ และนิทานสำหรับเด็กๆ ไป

กลุ่มควบคุม ให้เด็ก ๒ คนที่เหลือเป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งจะไม่ได้รับการบำบัด
ด้วยการให้อ่านหนังสือ แต่จะให้ดำเนินกิจกรรมของโรงพยาบาลตามปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

๑. มาตรการวัดความวิตกกังวลของเด็กป่วย
๒. หนังสือบรรณานิตส์สำหรับเด็กกลุ่มทดลอง

๑. มาตรการวัดความวิตกกังวล

มาตรการวัดความวิตกกังวลนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยแบบสอบถาม

A Personality Scale of Manifest Anxiety ของ เจเน็ต เอ. เทเลอร์
(Janet A. Taylor) และ แมกซ์ แฮมิลตัน (Max Hamilton) เป็นส่วนใหญ่
(Taylor 1953 : 285 - 290 Quoted in Hamilton 1958 : 50 - 55)

โดยประกอบด้วยแบบสอบถาม GASC (General Anxiety Scale for Children)
ของ ซีมัวร์ บี. เซราสัน (Seymour B. Serason) เป็นบางส่วน (Serason
1960 : 309 - 310) โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

๑.๑ กำหนดจุดมุ่งหมายของการนำมาตราวัดนี้ไปใช้ ซึ่งในการวิจัย
ครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการสร้างมาตรการวัดเพื่อวัดความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์การเจ็บ
ป่วย ของเด็กกลุ่มตัวอย่าง

๑.๒ ประมวลปัญหาของเด็กกลุ่มตัวอย่าง โดยอาศัยข้อมูลจาก
ทะเบียนประวัติของเด็กป่วย ตลอดจนการสัมภาษณ์พยาบาลและผู้ปกครองเด็ก แล้ว
นำข้อมูลเหล่านั้นมาพิจารณาพร้อมกับอาการแสดงออกถึงความวิตกกังวล (Symptoms of
Anxiety States) ซึ่ง แฮมิลตัน ได้รวบรวมไว้ (Hamilton 1958 : 54 - 55)

The Measurement of Anxiety in Clinical Situation (Buss 1955 :
125 - 129) และ Some Patterns of Manifest Anxiety (O' Connor
1956 : 160 - 163) เพื่อนำมาเป็แนวทางในการเขียนข้อคำถามในมาตรการวัด
ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของมาตรการวัดนี้

๑.๓ นำข้อคำถามที่เขียนขึ้นทั้งหมดไปปรึกษานักผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถาม อาจารย์ที่ปรึกษา นักจิตวิทยาเด็ก และแพทย์ผู้ให้การรักษารวมทั้งหมด ๕ ท่าน เพื่อประเมินและแก้ไขข้อคำถามเกี่ยวกับการใช้คำให้ตรงความหมาย การใช้ภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ ซักข้อคำถามของข้อคำถาม แล้วคัดเลือกเอาเฉพาะข้อคำถามที่เหมาะสมไว้

๑.๔ นำข้อคำถามที่คัดเลือกแล้วจากข้อ ๑.๓ ซึ่งได้ข้อคำถามสำหรับพฤติกรรมความวิตกกังวลของเด็กป่วยทั้งหมด ๕๑ ข้อคำถาม เพื่อนำไปทดลองใช้ครั้งแรกกับเด็กป่วยด้วยโรคเรื้อรังอายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี ซึ่งมารับการรักษาที่โรงพยาบาลเด็ก จำนวน ๑๐๐ คน

๑.๕ ลักษณะและรายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับมาตราวัด

ก. ลักษณะของข้อความและวิธีตอบ

ลักษณะของข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมซึ่งแสดงถึงความวิตกกังวลของเด็กป่วย มีตัวอย่างข้อความและวิธีตอบดังนี้

ข้อที่	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
๑	ฉันรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเอง		
๒	ฉันนอนหลับไม่สนิท		
๓	ฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไร้ค่า และไม่มีประโยชน์		

จากข้อความต่างๆ ในมาตราวัด ให้เด็กพิจารณาว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" สำหรับตัวเด็กแต่ละคน ถ้าข้อความใดเป็นจริงตามลักษณะและพฤติกรรมของตัวเอง ก็ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ใช่" ถ้าข้อความใดไม่เป็นความจริง ก็ให้เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ไม่ใช่"

ข. คะแนนการพูดเท็จ (Lie Scale)

เป็นกลุ่มข้อความที่ผู้สอบ ทอบในทางที่เกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งข้อความนั้นไม่น่าจะเป็นจริงถ้าตอบอย่างจริงจัง โดยเฉพาะเด็กบางคนที่มีมักจะไขว่คว้าในการป้องกันตัวเอง ย่อมมีแนวโน้มว่าจะพูดเท็จ ดังนั้นเพื่อจะให้ได้ผู้ที่ตอบตรงตามความ

เป็นจริงมากที่สุด ผู้วิจัยจึงนำเอาข้อความซึ่งแสดงว่าทุกเท็จ จากแบบสอบถาม GASC จำนวน ๘ ข้อ (Serason 1960 : 309 - 310) ข้อความซึ่งแสดงว่าทุกเท็จนี้เป็นข้อความที่เกิดขึ้นจริงสำหรับทุกคน แต่ผู้ที่ตอบแบบสอบถามอย่างไม่จริงจังเท่านั้นที่จะไม่ยอมรับ ดังตัวอย่าง เช่น

" ฉันเคยรู้สึกว่าคุณเองไม่มีความสุข "

ข้อความซึ่งแสดงว่าทุกเท็จ มีทั้งหมด ๘ ข้อความ และแทรกคละไปในมาตราวัดความวิตกกังวลทั้งหมด ซึ่งมีข้อคำถามทั้งหมด ๖๐ ข้อ แต่ภายหลังจากนำมาตรวจวัดนี้ไปทดลองใช้ครั้งแรก แล้วนำข้อความแต่ละข้อมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ปรากฏว่า ในมาตราวัดฉบับสมบูรณ์ซึ่งนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย คงเหลือข้อความซึ่งแสดงว่าทุกเท็จ เพียง ๘ ข้อความ ได้แก่ข้อ ๖, ๑๐, ๑๓, ๒๓, ๒๗, ๓๐, ๔๔

ค. เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

ค.๑ ข้อความเกี่ยวกับความวิตกกังวล ให้คะแนน ๖ คะแนน ถ้าตอบว่า "ใช่" และให้คะแนน ๐ คะแนน ถ้าตอบว่า "ไม่ใช่" ดังนั้นคะแนนรวมที่ได้จากการตอบมาตราวัดนี้ จะเป็นคะแนนซึ่งแสดงถึงความวิตกกังวล เด็กคนใดได้คะแนนสูง แสดงว่ามีความวิตกกังวลสูง เด็กคนใดได้คะแนนต่ำ แสดงว่ามีความวิตกกังวลต่ำ

ค.๒ สำหรับข้อความซึ่งแสดงว่า ทุกเท็จ ถ้าตอบว่า "ใช่" ให้ ๐ คะแนน ถ้าตอบว่า "ไม่ใช่" ให้ ๑ คะแนน ดังนั้นคะแนนที่ได้จะเป็นคะแนนการทุกเท็จ (Lie Scores) ซึ่งในที่นี้จะใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาว่า เด็กคนใดจะตอบตามความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด โดยถือเกณฑ์ว่า เด็กคนใดได้คะแนนทุกเท็จเกินร้อยละ ๒๕ ของคะแนนทุกเท็จทั้งหมด แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะตอบข้อความเกี่ยวกับความวิตกกังวลไม่ตรงตามความเป็นจริง ดังนั้นจะไม่นำคะแนนของเด็กคนนั้นไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติของมาตราวัด (Ahana 1952 : 59) ในการทดลองใช้มาตราวัดครั้งแรกเพื่อหาค่าทางสถิติของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ถือเอา ๓ คะแนนจากคะแนนการทุกเท็จ ๘ คะแนนเป็นเกณฑ์

เมื่อนำมาตราวัดความวิตกกังวลฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการวิจัย พบว่าเด็กกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง ๘ รายกรณี ทำมาตราวัดทั้งก่อนและหลังการทดลอง ได้คะแนนการทุกเท็จไม่เกินคนละ ๒ คะแนน

ก.๓ เกณฑ์การพิจารณาว่า คะแนนความวิตกกังวล

เท่าใดจึงจะถือว่า มีความวิตกกังวลสูงหรือต่ำ พิจารณาโดยอาศัยกฎเกณฑ์ของ วิลเลียม คัมบลิว เค. ซุง (Zung, 1978 : 2) ซึ่งกำหนดว่า ผู้ใดได้คะแนนความวิตกกังวลมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนแบบสอบถามหรือมาตราวัดทั้งหมดให้ถือว่า มีความวิตกกังวลสูงและเกณฑ์ ส่วนผู้ใดได้คะแนนความวิตกกังวลต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ให้ถือว่า ไม่ปรากฏความวิตกกังวล ดังนั้นจากมาตราวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงถือว่า คะแนนความวิตกกังวล ตั้งแต่ ๒๕ คะแนนขึ้นไป มีความวิตกกังวลสูง และคะแนนความวิตกกังวลต่ำกว่า ๒๕ คะแนนมีความวิตกกังวลต่ำ

๑.๖ การทดลองใช้มาตราวัดครั้งแรก (Try out)

ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ เวลา ๘.๐๐ - ๑๐.๐๐ น. ผู้วิจัยได้นำเอามาตราวัดทั้งหมด ๖๐ ข้อความนี้ ไปทดลองใช้กับเด็กป่วยด้วยโรคเรื้อรัง อายุระหว่าง ๕ - ๑๒ ปี ที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลเด็ก จำนวนทั้งสิ้น ๑๓๘ คน เมื่อคัดเลือกเอากระดาษคำตอบที่ไม่ครบทุกข้อ และกระดาษคำตอบที่ได้คะแนนการพูดเกิน เกิน ๓ คะแนนออกแล้ว เหลือกระดาษคำตอบของเด็กป่วยที่สามารถนำไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติของมาตราวัด รวมทั้งหมด ๑๐๐ ชุด

๑.๗ การวิเคราะห์ค่าทางสถิติของมาตราวัด

ก. การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของมาตราวัดความวิตกกังวล (Item Discrimination) เพื่อวิเคราะห์ว่า ข้อคำถามแต่ละข้อ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตราวัดทั้งหมดเพียงใด ซึ่งทั้งนี้ค่าสหสัมพันธ์ต้องสูงกว่า .๒๐ (ชุมพร ยงกิตทิกุล ๒๕๒๔ : ๓๔-๓๖) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยประเมินค่าอำนาจจำแนกรายข้อของมาตราวัด โดยวิธีแบ่งคะแนนของเด็กป่วยออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง และกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ โดยถือเอาร้อยละ ๒๗ บนและล่างของการแจกแจงความถี่ของคะแนนความวิตกกังวลของเด็ก เป็นกลุ่มคะแนนสูง ๒๗ คน และกลุ่มคะแนนต่ำ ๒๗ คน แล้วนำคะแนนของจำนวนคนที่ตอบ "ใช่" ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มาคำนวณหาค่าอำนาจจำแนก (D) โดยผู้วิจัยถือเกณฑ์ว่า ข้อคำถามใดมีค่า $D > .๒๐$ ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงพอที่จะนำมาใช้ในมาตราวัดฉบับสมบูรณ์ได้ ผลจากการพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าว ได้ข้อคำถามที่ตรงตามเกณฑ์ ๔๘ ข้อคำถาม จากข้อคำถามทั้งหมด ๖๐ ข้อคำถาม

ค่า D ต่ำสุด = .๒๒

ค่า D สูงสุด = .๖๓

ข. การหาค่าความแม่นยำของมาตรวัด (Validity)

ความแม่นยำตามเนื้อหา (Content Validity) ความแม่นยำตามเนื้อหาของมาตรวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นการวิเคราะห์หาค่าการใช้เหตุผลและการตัดสินใจของผู้ชำนาญในสาขาวิชาจิตวิทยา ซึ่งผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จาก อาจารย์ที่ปรึกษา และนักจิตวิทยาเด็กจำนวน ๕ ท่าน ช่วยพิจารณาเกี่ยวกับความแม่นยำตามเนื้อหาของมาตรวัด

ความแม่นยำตามโครงสร้าง (Construct Validity) เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตรวัดซึ่งผู้วิจัยแปลมาจากแบบสอบถาม " A Personality Scale of Manifest Anxiety " ของ เทเลอร์และแฮมิลตัน ซึ่งแบบสอบถามดังกล่าวได้หาค่าความแม่นยำตามโครงสร้าง โดยวิธีหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถาม (Intertest methods) โดยวิธี Congruent Validity โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามดังกล่าว กับแบบสอบถาม MMPI (The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความแม่นยำ = .๖๘ (Taylor 1953 : 286 - 287)

ค. การหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อถือได้ของมาตรวัดที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยวิธีการประเมินค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยทดสอบกลุ่มตัวอย่างเพียงครั้งเดียว แล้วนำคะแนนที่ได้มาประเมินระดับความเชื่อถือได้ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องภายใน (Coefficient of Internal Consistency) หาค่าความเชื่อถือได้ของมาตรวัด โดยใช้สูตร K - R 20 (Kuder Richardson Formular 20) โดยผู้วิจัยคำนวณหาค่าความเชื่อถือได้ของมาตรวัด ๒ ครั้ง คือ

ค.๑ ในการทดลองใช้ครั้งแรก ใช้มาตรวัดที่สร้างขึ้นทั้งหมด โดยมีข้อคำถามทั้งหมด ๖๐ ข้อ ให้เด็กป่วยด้วยโรคไตเรื้อรังในโรงพยาบาลเด็กจำนวน ๑๐๐ คน ทอบค่าถามในมาตรวัด แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าทางสถิติ ได้ค่าความเชื่อถือได้ = .๘๗

ค.๒ ในการทดลองใช้ครั้งที่ ๒ หลังจากทดลองใช้ครั้งแรกและคำนวณ
 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกเอาเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก
 มากกว่า .๒๐ ขึ้นไป ได้ข้อคำถามทั้งหมด ๔๔ ข้อ แล้วนำมาตรวจฉบับที่คัดเลือกข้อ
 คำถามแล้วนี้ไปทดลองใช้ครั้งที่ ๒ ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๖ เวลา ๘.๐๐ - ๑๐.๐๐ น.
 กับเด็กป่วยด้วยโรคไตในโรงพยาบาลเด็ก จำนวน ๑๓๒ คน คัดเลือกกระดาษคำตอบที่
 ทอบไม่ครบ และกระดาษคำตอบที่โคะแนนการพูดเห็นมากกว่า ๒ คะแนนออกแล้ว เหลือ
 ๑๐๖ ชุด ผู้วิจัยนำข้อมูลมา ๑๐๐ ชุด คำนวณหาค่าความเชื่อถือได้ = .๔๔
 ซึ่งในการทดลองใช้ครั้งนี้ ได้ค่าความเชื่อถือได้ของมาตราวัด
 อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้

๒. หนังสือบรรณานิต์สำหรับกลุ่มทดลอง

๒.๑ หนังสือสำหรับกลุ่มทดลองที่ ๑

หนังสือสำหรับให้เด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ อ่านนี้ ผู้วิจัยจัดทำขึ้น ๓ เล่ม
 โดยมีขั้นตอนในการจัดทำดังต่อไปนี้

ก. สํารวจอค์ชีวประวัติ และปัญหาของเด็กแต่ละคนจากแฟ้มระ
 ทะเบียนประวัติผู้ป่วยใน และจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็ก

ข. ผู้วิจัยสร้างเรื่องราวที่มีเนื้อเรื่องในแนวเดียวกับปัญหาของ
 เด็ก พร้อมแนวทางในการแก้ปัญหาตามจุดมุ่งหมายในการวิจัย โดยเขียนเป็นเรื่องประกอบ
 ประกอบภาพ เพื่อชักจูงความสนใจ โดยเนื้อหาของเรื่องแต่ละเรื่องเน้นถึงความสำคัญ
 ดังนี้

๓.๑ เรื่องที่ ๑ "บทเรียนของสมเกียรติ" เน้นถึงการมี
 ความหวังและมีความอดทนของตัวเองในเรื่อง ในการที่จะรักษาตัวให้หายจากการเจ็บป่วย
 ด้วยโรคไตเรื้อรัง เพื่อจะมีโอกาสได้กลับไปเรียนหนังสือ เช่นเดียวกับเพื่อนคนอื่นๆ

๓.๒ เรื่องที่ ๒ "ชัยชนะของสิคารักษ์" เน้นถึงการที่ตัวเอง
 ในเรื่อง มีความพยายามที่จะเป็นนักกีฬาว่ายน้ำที่ดี แม้ว่าจะมีความเจ็บป่วยเป็นอุปสรรค
 และในที่สุดก็ประสบความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาว่ายน้ำตามที่หวังไว้

๓.๓ เรื่องที่ ๓ "ผู้ช่วยเหลือที่แสนวิเศษ" เน้นให้เห็น
 ถึงความสำคัญของการเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์และพยาบาล และมีกำลังใจที่จะ
 ทอสู้กับความเจ็บป่วยของตนเองประสบบอยู่ จนตัวเองในเรื่องหายจากการเจ็บป่วยและได้

กลับบ้านไค้ในที่สุด

ก. นำเรื่องที่เขียนขึ้นนี้ไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา นักจิตวิทยาเด็ก และอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหนังสือเด็ก เพื่อร่วมกันพิจารณาว่า เรื่องที่สร้างขึ้นนี้ เหมาะสมกับเด็กหรือไม่ และปรับปรุงแก้ไขจนเป็นหนังสือที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ใน การศึกษาวิจัยครั้งนี้

ง. จัดพิมพ์หนังสือที่ผ่านการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขแล้วทั้ง ๓ เรื่อง โดยแต่ละเรื่องจัดพิมพ์เป็น ๙ เล่ม รูปเล่มเหมือนกัน เนื้อหาเกี่ยวกับ แคตตาล็อก แยกต่างกันไปทั้ง ๙ เล่ม ทั้งนี้เพื่อให้เด็กมีโอกาสได้เลือกหนังสือ และไม่รู้สึกว่าถูก บังคับให้ต้องอ่านเรื่องนั้นๆ

๒.๒ หนังสือสำหรับกลุ่มทดลองที่ ๒

ผู้วิจัยจัดหาหนังสือสำหรับเด็กในวัยนี้ ที่ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับปัญหา ของเด็ก กล่าวคือเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ และนิทานสำหรับเด็ก โดยจัดหนังสือ มาประมาณ ๑๕ เล่ม แล้วนำไปให้เด็กเลือกอ่าน คนละ ๓ ครั้ง เพราะฉะนั้น ตลอด ระยะเวลาทดลอง เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ นี้ ก็จะได้เลือกอ่านหนังสือคนละ ๓ เรื่อง

รายชื่อหนังสือทั้ง ๑๕ เล่ม ได้แก่

๑. ชินเคอเรลดา	๘. สัตว์เลี้ยงของฉัน
๒. สโนไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด	๑๐. แมวเจ้าปัญญา
๓. นกสีน้ำเงิน	๑๑. ลูกไก่แสนสวย
๔. อลิศทองแดงมหัศจรรย์	๑๒. อาตี๋بابา
๕. หมีสสามตัว	๑๓. ลูกเป็ดขี้เหร่
๖. พรสามประการ	๑๔. ฟินอคซีโอ
๗. ยอดขโมย	๑๕. หม่าป่าและลูกแพะเจ้าใจดี
๘. สุรียัน - จันทรา	

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะกระทำพร้อมกันทั้ง ๓ กลุ่ม โดยจะพบเด็ก กลุ่มทดลองที่ ๑ และกลุ่มทดลองที่ ๒ กลุ่มละ ๓ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ครั้งละประมาณ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ตั้งแต่เวลา ๘.๐๐ - ๑๐.๓๐ น.

กลุ่มทดลองที่ ๑ พบเด็ก วันจันทร์และพฤหัสบดี

กลุ่มทดลองที่ ๒ พบเด็ก วันอังคารและศุกร์

สำหรับเด็กกลุ่มควบคุม พบเด็กเฉพาะก่อนและหลังการทดลองเท่านั้น การทำมาตรการวัดความวิตกกังวล เพื่อเก็บคะแนนก่อนการทดลองไว้ ให้เด็กทั้ง ๘ คน ทำมาตรการวัดพร้อมกัน ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖ เวลา ๘.๐๐ - ๑๐.๐๐ น.

ตารางที่ ๑ ตารางการให้การบำบัดด้วยหนังสือสำหรับเด็กกลุ่มทดลองที่ ๑

สัปดาห์ที่	วัน/เวลา	หนังสือที่อ่าน	รายละเอียดวิธีการ	หมายเหตุ
๑	จันทร์ ๓๑ ต.ค. ๒๖ ๘-๑๐.๓๐	นำหนังสือ เรื่องที่ ๑ ชื่อ จักพิมพ์ไว้ เหมือนกัน ๕ เล่ม แขนง ปกต่างกันมา ให้เด็กเลือก ไปอ่านคนละ ๑ เล่ม ชื่อ หนังสือ "บท เรียนของสม- เกียรติ"	๑. เด็กทั้ง ๓ คน จะได้อ่านหนังสือ เรื่องที่ ๑ เหมือนกัน โดยให้เด็กอ่านใน เวลาประมาณ ๓๐ - ๔๕ นาที วิธีการ มุ่งใจให้เด็กอ่านหนังสือที่กำหนดให้นี้ ให้ โดยการเสริมแรงทางบวก เช่นกลลวงคำ ชมเชย ชื่นชมให้เด็กเกิดความต้องการรู้ เรื่องราวต่อไป หรือจัดเป็นของเล่น เล็กๆน้อยๆ ให้เด็ก หลังจากเด็กอ่าน จบแล้ว ๒. เมื่อเด็กแต่ละคนอ่านจบแล้ว ให้เด็กมาเล่าเรื่องราวที่อ่านให้ผู้วิจัย ฟัง ๓. ผู้วิจัยเก็บหนังสือคืนและบอก เด็กว่า ให้เด็กนำเรื่องที่ได้อ่านนี้กลับ	ถ้าเด็กไม่สา- มารถอ่านหนังสือ จบภายใน เวลาที่กำหนด ให้โดยผู้วิจัย สามารถยืม เวลาออกไป ให้เด็กอ่านจน จบแต่ต้อง เป็นภายใน เวลาที่ผู้วิจัย อยู่กับเด็ก

สัปดาห์ที่	วัน/เวลา	หนังสือที่อ่าน	รายละเอียดวิธีการ	หมายเหตุ
	พุทธสัปดาห์ ๓ พ.ย. ๒๖ ๘-๑๐.๓๐	หนังสือเล่ม เดิม	<p>ไปศึกษาหาหนังสือในวันพฤหัสบดีจะกลับมาคุยกับเด็กอีก พร้อมกับถามว่า เด็กต้องการขนม ของเล่นหรืออะไร (เพื่อผู้วิจัยจะได้หาสิ่งที่เด็กต้องการมาเป็นรางวัล สำหรับเด็กในการตอบคำถาม ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาถามเด็ก ในการพบกันครั้งต่อไป)</p> <p>๑. ให้เด็กอ่านหนังสือเล่มเดิมที่อ่านในวันจันทร์ เป็นการทบทวนคนละประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาทีหรือให้เด็กเล่าเรื่องราวในหนังสือที่ตนอ่านในวันจันทร์ ให้ผู้วิจัยฟัง</p> <p>๒. ผู้วิจัยตั้งคำถามเกี่ยวกับหนังสือเล่มที่ ๑ นี้ไว้ ๕ คำถาม และถามเด็กทีละคน คนละ ๕ คำถาม คำถามนี้จะ เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหา และแนวทางแก้ปัญหาของตัวละครในเรื่อง และความคิดเห็นของเด็ก เกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหา ตลอดจนให้เด็กลองคิดหาวิธีแก้ไขปัญหานี้ ด้วยวิธีที่เด็กคิดว่า เป็นวิธีที่ดีและเหมาะสม</p> <p>๓. หลังจากเด็กตอบคำถามแล้ว ผู้วิจัย มอบสิ่งที่เด็กต้องการ ซึ่งผู้-</p>	<p>ในการให้เด็กอ่านหนังสือเล่มเดิมซ้ำนี้ ถ้าเด็กเกิดความเบื่อหน่าย ผู้วิจัยอาจเปลี่ยนเป็นการซักถามเรื่องราวในหนังสือหรือให้เด็กลองคุยกันถึงเรื่องที่อ่านมา การตอบคำถามให้เวลาเด็กคิดไม่จำกัดเวลา</p>

สัปดาห์ที่	วัน/เวลา	หนังสือที่อ่าน	รายละเอียดวิธีการ	หมายเหตุ
๒	จันทร์ ๗ พ.ย. ๒๖ ๕-๑๐.๓๐	นำหนังสือเล่มที่ ๒ มาให้เด็กเลือกอ่านคนละเล่ม ชื่อหนังสือ "ชัยชนะของ ธิดารัตน์"	วิจัยสอบถามเด็กในวันจันทร์ที่แล้วให้เป็นรางวัลแก่เด็ก และนัดพบในวันจันทร์ถัดไป วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	หนังสือเล่มที่ ๒ นี้ ผู้วิจัยพิมพ์เหมือนกัน ๗ เล่ม แต่ทำหน้าปกต่างกันนำมาให้เด็กเลือกอ่าน
	พฤหัสบดี ๑๐ พ.ย. ๒๖ ๕-๑๐.๓๐	หนังสือเล่ม เดิม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	
๓	จันทร์ ๑๔ พ.ย. ๒๖ ๕-๑๐.๓๐	นำหนังสือเล่มที่ ๓ มาให้เด็กเลือกอ่านคนละเล่ม ชื่อหนังสือ "ผู้ช่วยเหลือ ที่แสนวิเศษ"	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	หนังสือเล่มที่ ๓ นี้ ผู้วิจัยจัดทำเหมือนกัน ๗ เล่ม แต่ทำหน้าปกต่าง กันนำมาให้ เด็กเลือกอ่าน
	พฤหัสบดี ๑๗ พ.ย. ๒๖ ๕-๑๐.๓๐	หนังสือเล่ม เดิม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	

ตารางที่ ๒ แสดงขั้นตอนการทดลองสำหรับกลุ่มทดลองที่ ๒

สัปดาห์ที่	วัน/เวลา	หนังสือที่อ่าน	รายละเอียดวิธีการ	หมายเหตุ
๑	อังคาร ๑ พ.ย.๒๕๕๙-๑๐.๓๐	นำหนังสือทั่วไปสำหรับเด็กที่จัดไว้มา ๕ เล่ม ให้เด็กอ่านคนละเล่ม	<p>๑. ให้เด็กแต่ละคนอ่านหนังสือที่ตนเลือกไป ในเวลา ๓๐ - ๔๕ นาที วิธีการจูงใจให้เด็กอ่านจนจบ ทำได้โดยให้คำชมเชยชักชวนให้ติดตามเรื่องราว ให้ของเล่นเล็กๆ น้อยๆ</p> <p>๒. เมื่อเด็กแต่ละคนอ่านจบแล้ว เด็กมาเล่าเรื่องราวให้ผู้วิจัยฟัง</p> <p>๓. เก็บหนังสือคืน และบอกให้เด็กนำเรื่องที่อ่านไปคิด เพื่อจะได้มาคุยกันในวันศุกร์หน้า พร้อมกับถามถึงสิ่งที่เด็กต้องการให้ผู้วิจัยนำมาให้</p>	<p>เด็กจะได้อ่านหนังสือซึ่งมีเนื้อเรื่องไม่เหมือนกันและถ้าเด็กคนใดไม่สามารถอ่านจบในเวลาที่กำหนดให้ได้ ผู้วิจัยสามารถยืดเวลาออกไปจนเด็กอ่านจบ แต่ต้องเป็นภายในเวลาที่ผู้วิจัยอยู่ด้วย</p>
ศุกร์	๔ พ.ย.๒๕๕๙-๑๐.๓๐	หนังสือเล่มเดิมที่เด็กแต่ละคนอ่านในวันอังคาร	<p>๑. ให้เด็กอ่านหนังสือเล่มเดิมอีกคนละ ๑๕ - ๓๐ นาที หรือมาเล่าเรื่องราวให้ผู้วิจัยฟังเป็นการทบทวน</p> <p>๒. ผู้วิจัยตั้งคำถามถามเด็กแต่ละคน เกี่ยวกับเรื่องที่เด็กอ่าน คนละ ๕ คำถาม เป็นคำถามทั่วไป เกี่ยวกับตัวละคร เนื้อเรื่อง และความคิดเห็นของเด็ก</p>	<p>การตอบคำถาม ชัดเจน ไม่จำกัดเวลา</p>

สัปดาห์	วัน/เวลา	หนังสือที่อ่าน	รายละเอียดวิธีการ	หมายเหตุ
			๓. หลังจากเด็กตอบคำถามแล้ว ผู้วิจัยให้ของที่เด็กต้องการ เป็นรางวัล และนัดพบเด็กครั้งต่อไป	
๒	อังคาร ๘ พย.๒๖ ๘-๑๐.๓๐	นำหนังสือมาให้เด็กเลือก อ่านคนละ ๑ เล่ม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	
	ศุกร์ ๑๑ พย.๒๖ ๘-๑๐.๓๐	หนังสือเล่ม เดิม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	
๓	อังคาร ๑๕ พย.๒๖ ๘-๑๐.๓๐	นำหนังสือมาให้เด็กเลือก อ่านคนละ ๑ เล่ม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	
	ศุกร์ ๑๘ พย.๒๖ ๘-๑๐.๓๐	หนังสือเล่ม เดิม	วิธีการเหมือนสัปดาห์ที่ ๑	

หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองทั้ง ๓ สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยให้เด็กทำมาตรวัดความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง ในวันศุกร์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ โดยให้เด็กทั้ง ๓ กลุ่ม (๘ คน) ทำมาตรวัด เป็นการเก็บคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กแต่ละคน เพื่อประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลว่าก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง เด็กมีการเปลี่ยนแปลงของระดับความวิตกกังวล เป็นอย่างไร ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ๓ วิธี คือ

๑. คะแนนจากการทำมาตราวัดความวิตกกังวล

ดูจากคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยให้เด็กทุกคนทำมาตราวัดความวิตกกังวล ๒ ครั้ง คือ ๑ สัปดาห์ก่อนการทดลอง และ ๑ สัปดาห์หลังการทดลอง

๒. ข้อมูลจากการบันทึกของผู้เกี่ยวข้อง

โดยให้ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้ง ๔ ราย ได้แก่ แพทย์ผู้ให้การรักษา, พยาบาลประจำตึกเด็กป่วยและผู้วิจัยบันทึกเอง โดยสังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและปฏิกิริยาของเด็กก่อนและหลังการทดลอง โดยบันทึกการสังเกตออกเป็นหัวข้อ ดังนี้

๒.๑ ปฏิกิริยาของเด็กต่อผู้สังเกต

๒.๒ ความรู้สึกนึกคิดและสภาพทางอารมณ์ของเด็ก โดยดูจากปฏิกิริยาที่แสดงออก และจากการสนทนาระหว่างเด็กกับผู้สังเกต

๒.๓ การซัดขึ้นหรือการร่วมมือ ในระหว่างการรักษาพยาบาล

๓. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

๓.๑ การสัมภาษณ์พยาบาล

- ท่าทีของเด็กขณะแพทย์และพยาบาลเข้าไปให้การักษาพยาบาล
- การเปลี่ยนแปลงภาวะอารมณ์ของเด็กในระหว่างรับการรักษาพยาบาล เช่น หงุดหงิดง่าย, โมโหง่าย, ถอยหนี ฯลฯ
- การร่วมมือในการรักษาพยาบาล

๓.๒ การสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็ก

- พฤติกรรมและภาวะทางอารมณ์ของเด็กก่อนเข้ารับการทดลอง เช่น หงุดหงิด โมโหง่าย เอาแต่ใจตัวเอง ร้องไห้งอแง เรียกร้องความสนใจ เศร้าซึมลง
- ความคิดเห็นของเด็กเกี่ยวกับหนังสือที่ผู้วิจัยให้เด็กอ่านในระหว่างการทดลอง

การทดลอง

- การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและภาวะอารมณ์ของเด็กภายหลังจากการทดลอง

ทดลอง

- ความคิดเห็นเกี่ยวกับโรงพยาบาล แพทย์ และพยาบาล

๓.๓ การสัมภาษณ์ตัวเด็กเอง

- ความรู้สึกต่ออาการเจ็บป่วยของตัวเอง
- ความรู้สึก ต่อ โรงพยาบาล แพทย์ และพยาบาล
- สิ่งที่เป็นปัญหาของเด็ก

หมายเหตุ

การสัมภาษณ์ ผู้ปกครองเด็ก และพยาบาลประจำตึก จะทำการสัมภาษณ์ ๒ ครั้ง คือ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

การสัมภาษณ์ตัวเด็กเอง จะทำการสัมภาษณ์ ๒ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ สัมภาษณ์ก่อนการทดลอง

ครั้งที่ ๒ สัมภาษณ์หลังการทดลอง

ทั้งนี้เพื่อป้องกันตัวแปรที่อาจเกิดขึ้นจากการสนทนาระหว่างการสัมภาษณ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย